

Det norske språk- og litteraturselskap. 2010.
Henrik Ibsen: To Dikt.
Teksten er lastet ned fra bokselskap.no

To dikt

Henrik Ibsen

[De sad der, de to –](#)

[Bergmanden](#)

[De sad der, de to –](#)

De sad der, de to, i så lunt et hus
ved høst og i vinterdage.
Så brændte huset. Alt ligger i grus.
De to får i asken rage.

For nede i den er et smykke gemt, –
et smykke, som aldrig kan brænde.
Og leder de trofast, hænder det nemt,

at det findes af ham eller hende.

Men finder de end, de brandlidte to,
det dyre, ildfaste smykke, –
aldrig hun finder sin brændte tro,
han aldrig sin brændte lykke.

Bergmanden

Bergvæg, brist med drøn og brag
for mit tunge hammerslag!
Nedad må jeg vejen bryde,
til jeg hører malmen lyde.

Dybt i fjeldets øde nat
vinker mig den rige skat, –
diamant og ædelstene
mellem guldets røde grene.

Og i dybet er der fred, –
fred og ørk fra evighed; –
bryd mig vejen, tunge hammer,
til det dulgtes hjertekammer!

Engang sad som gut jeg glad
under himlens stjernerad,
trådte vårens blomsterveje,
havde barnefred i eje.

Men jeg glemte dagens pragt
i den midnatsmørke schakt,
glemte liens sus og sange
i min grubes tempelgange.

Dengang først jeg steg herind,
tænkte jeg med skyldfrit sind:
dybets ånder skal mig råde
livets endeløse gåde. –

End har ingen ånd mig lært,
hvad mig tykkedes så sært;
end er ingen stråle runden,
som kan lyse op fra grunden.

Har jeg fejlet? Fører ej
frem til klarhed denne vej?
Lyset blinder jo mit øje,
hvis jeg søger i det høje.

Nej, i dybet må jeg ned;
der er fred fra evighed.
Bryd mig vejen, tunge hammer,
til det dulgtes hjertekammer! –

Hammerslag på hammerslag
indtil livets sidste dag.
Ingen morgenstråle skinner;
ingen håbets sol oprinder.